



MISLI IN PRIPOROČILA ZA KRIZNE ČASE

Svet je razdvojen kot že dolgo ne. Razdvojen v svojih dojemanjih in prepričanjih na dve nasprotujoči si polovici. Pandemija svetovne razsežnosti je zagotovo prepričljiv pokazatelj težav, s katerimi se človeštvo ne želi soočiti, a se mora. Marsikaj je bilo do sedaj prepuščeno le pogumnim posameznikom – ekologom, fizikom, duhovnim učiteljem oz. buditeljem, raziskovalcem, iskalcem resnice, znanstvenikom, umetnikom ...

Pomemben duhovni zakon pravi, da je vsako problematično dogajanje lahko močan vzvod ali sprožilec spreminjanja; gibalo, ki odstira vsebine sprememb, ki jih je v življenju potrebno izpeljati. Pogosto prav močna doživetja, še posebej pa trpljenje in bolečina, odprejo ljudem umove in širša obzorja duha ter zavedanja. Kar se je zdelo poprej odrinjeno in nepomembno, lahko hipoma postane prednostna naloga (npr. ekološko reševanje onesnaženosti našega planeta). Težave so svojstven eliksir življenja, inkubator novih življenjskih uvidov, vizij in dejanj. Ko se človek znajde na preživetvenem robu, v hudi krizi ali bolezni, bo zagotovo pričel iskati učinkovite rešitve za izhode iz nastalih neljubih situacij. Ko imamo vsega preveč ali dovolj, se sprožijo nagona ravnanja (samo)očiščevanja in preživetja: **bi – ne bi in »dost mam«**. Zahtevne situacije nas spreminjajo na vseh ravneh. Ne bom se poglobljala v izvore trenutnih težav, ki pestijo svet, temveč predvsem v to, kako pomagati sebi in svetu v kriznih trenutkih, kaj vzeti pod drobnogled, kaj morda opustiti in kaj spustiti v svoje življenje, kaj novega in boljšega ter širšega povabiti v svoj vsakdan. Kam nas torej vodi osebna in planetarna evolucija, ki je v svoji biti vedno tudi revolucija?

Velja prisluhniti tihemu šepetu prebujajoče se zavesti, ki se vse bolj širi in nas prebuja v neslutene razsežnosti prav zaradi neljube trenutnosti ter hkrati zahteva, da spregledamo, kar smo hote ali nehote spregledali ali zatrli, ali pa nismo hoteli videti in se ustrezno odzvati. Svetovno epidemijo (COVID-19) lahko iz »ptičje« duhovne perspektive razumemo kot vzvod in kompas, ki nam kaže, kje smo, saj je to kriza, ki zahteva spremembo. Želi nas strezniti in zahteva od človeštva, da ponovno preveri svoje vrednote in ravnanja, zmožnosti in načine razmišljanja. Ljudje se zaradi boleče

razdvojenosti v svetu dvojnosti prepirajo na ulicah in v parlamentih, doma in v družinah, v partnerstvih, službah in v šolah. **Na vsakih 50 do 100 let** doživljamo **katastrofe večjih in bolj pogubnih razsežnosti** kot npr. kuge, razne gripe, ebolo, AIDS, sedaj pa **Coronavirus ...**, ki **pustošijo** po različnih koncih sveta in desetkajo prebivalstvo. Poleg naštetega še **suše, lakote, poplave, vulkanske izbruhe, vojne. Učimo se iz lastnih in tujih napak.** Za nami je **več tisočletij strašljivih bitk za oblast ter osvajanj** novih dežel ter **prisvajanj naravnih virov**, pa **vsiljevanj svojih prepričanj in ver.** **Živimo v svetu materialnih prividov** in se znova in znova poskušamo **vrniti v pravo realnost**, ki je to v svoji biti le **duhovna stvarnost**, iz katere človek oblikuje **svojo resničnost**, a **povzroča tudi bolezen in oblikuje zdravje.** Človeštvo pretresajo **naravne ujme in posledice človeške nespameti.**

V **kriznih časih** so skozi vso človekovo zgodovino pogosto **zamejene in kršene temeljne človekove pravice in človekovo dostojanstvo**, v prvi vrsti pa je **okrnjen DUHOVNI PROSTOR.** Duhovni prostor je tisti prostor, ki ga potrebuje in gradi **naš duh (duša) ali zavest**, **pogojuje pa načine in vsebine razmišljanja in odzivanja ter filozofije življenja.** **Kar negujemo ali skrivamo pred seboj in svetom**, ko **potiskamo travmatična čustva in misli ter bolečino** v nedotakljive temne kamrice **nezavednega**, **vpliva na vse.** Na kvaliteto življenja in načine reševanja sebe in sveta.

Kaj pa kulturne in duhovne omejitve?

Do sedaj je svetovna srenja v glavnem govorila le o podnebnih težavah in krizah, **na kulturne in duhovne zamejitve pa ni opozarjal skorajda nihče.** V **kriznih časih duhovna hrana ni za večino, postane nebodisigatreba, kulturne dobrine, ki so spontana oblika izražanja – in tudi ventil iz stisk! – pa docela nepomembne.** Povsod je prisotno le prazno in **puhlo veseljačenje** (npr. v narodno-zabavni glasbi) po modelu »**kruha in iger**«, kar pa nikakor ne more zapolniti človekovih duhovnih potreb. **Ne more nadomestiti tiste duhovnosti, ki umirja in izpolnjuje ter očiščuje zavest, um in podzavest rušilnih stresnih vsebin**, posredno pa tudi **telo.** Na žalost so tudi trenutni **pandemijski ukrepi zelo travmatični in uničujoči – še zlasti za otroke in mlade.** Taki so še zlasti takrat, če so **dolgo trajajoči.** A še ni videti luči na koncu te teme. V jeseni 2020 že **9 mesecev** (eno celo nosečnost torej) doživljamo različna **omejevanja in stiske**, zato lahko pričakujemo v **ljudeh vse več nelagodja in psiho-fizičnih težav, ki sprožajo nagonsko upiranje** temu, kar uničuje in **ogroža mir in ravnovesje.** Na žalost **duhovni učitelji v tem času ne moremo delovati** v osebnih in skupinskih stikih, saj so ti onemogočeni in celo prepovedani s prepovedmi zbiranja. Zavedamo pa se v vse večji meri prav vsi, da se **v letu 2020 odvija duhovna in kulturna evolucija in revolucija.**

Če 22-letni mladeniči, potomci starodavnih bojevnikov, ki še vedno bivajo v njihovi krvi in genih, **oponašajo brezumni svet odraslih, se upirajo** in celo streljajo na tisto, kar se jim zdi, da jih ogroža (po vzoru številnih nasilnih TV filmov, ki po večini vladajo medijem), in celo na najbližje. Nihče se kaj dosti ne sprašuje, **kako je kaj takega sploh mogoče; kaj je vendar prisotno v družbi in kaj je v očitno zelo poškodovanih dušah povzročilo takšna ravnanja**, ki so vodila celo v poboje najbližjih in lastne družine, kar se je dogodilo to jesen pri nas v Sloveniji in na Hrvaškem. Pa še kje. **Stiske teh mladcev so morale biti res velike**, da je prišlo do tega. Sicer pa se spomnimo, česa je dandanes človeštvo trenutno deležno v veliki meri: **povsod neizmerno nasilje**, še zlasti pa v filmski industriji, ki bi morala ljudi osveščati in sproščati. Pa tega ne počne. Mladina gleda kriminalne filme (z naslovi kot npr. **Zločinski um, Umori na vasi** itd. ...), kjer se streljanje in **ubijanje zdi kot igra.** Grozljivi vojni prizori pa so tudi vsak dan na malih zaslonih in na spletu. V teh prizorih ljudje kar tekmujejo, kdo bo bolj brezčuten in nečloveški.

Živimo v velikem POMANJKANJU KULTURNIH IN DUHOVNIH DOBRIN. V vsesplošnem razvrednotenju človeške etike. A prav duhovna in kulturna ponudba naj bi imela vlogo stabiliziranja in odpravljanja neravnovesij. Neravnovesja ne povzročajo samo velikih duševnih stisk, temveč tudi ožanje duhovnega prostora. Svobode duha. Ozka zavest ter manko kulture in duhovnosti, pomanjkanje duhovne hrane, dela ljudi neizpolnjene, nesrečne, bolne in tudi napadalne.

Posledice kulturnega mrka in prepovedi petja ter glasbe – orodja urejanja

V času pandemije je nastal skorajda popoln in dolgotrajen KULTURNI MRK. Zdi se, da pri nas kultura nikogar več kaj dosti ne zanima. Oblast se ne zaveda, kako zelo je pomembna za zdrav življenjski utrip, hkrati pa je tudi temelj in gradnik narodove identitete. A to nikakor ne morejo ponuditi narodno-zabavni ansambli, ki zadnja desetletja s svojo puhlostjo (a medijsko vseprisotnostjo) rušijo zvočne podobe preteklosti in pred tem stoletja in tisočletja dedovane in varovane pokrajinske identitete, ki so po kdo ve kakšnem čudežu preživele še vse do druge polovice 20. stoletja. Prvič v zgodovini se je zgodilo, da je bilo Slovencem, ki so pevski narod, PREPOVEDANO peti. Celó v svetovnih vojnah je bilo prepevanje možno, le ne pesmi vsakršnih vsebin. Moja babica, ki je imela zelo lep glas, si je med vojno večkrat privoščila prepevanja prepovedanih vsebin – npr. Internacionale. Ker pa je bila bolna, so jo še sovražniki pustili pri miru. Celó partizanske čete so v času narodnoosvobodilne borbe imele svoje kulturne in glasbene enote. Kultura in pesem ne bi smeli nikoli manjkati, še manj pa biti prepovedani. Ko so ta temeljna urejajoča orodja prepovedana, izgnana in utišana, se izgubi tudi ravnovesje in zdravje. Izgubi se narod.

Druga svetovna vojna je bila velik stres, ki je zarezal v vse narodne identitete današnje Evrope in tudi sveta. Zdi pa se, da tudi sedaj doživljamo dokaj podobno travmatično obdobje – nekakšno »vojno brez puške«, ki bo zapustila v ljudeh po vsem svetu boleče brazgotine. Še zlasti v mladih, marsikateri starostnik pa je ne bo preživel. Zlasti tisti ne, ki že leta prejemajo številna zdravila (tudi le za vsak slučaj) in se borijo z večimi kroničnimi boleznimi ter zato s slabo in nepretočno življenjsko energijo ter slabim imunskim sistemom. Kultura je v Sloveniji že tričetrť leta tako rekoč povsem onemogočena. Le nemški minister je že ob začetku pandemije javno povedal, da bodo v Nemčiji med prvimi podprli kulturnike, saj so narodova hrbtenica in si brez nje ni mogoče predstavljati narodove bitnosti v bodoče.

KULTURA IN DUHOVNOST HODITA Z ROKO V ROKI. Medsebojno sta prepleteni in prežemajoči prav vse. Obe napajata vse pore življenja. Na njunih temeljih je zgrajena narodova samobitnost in njegova filozofija življenja. Glasba je imeniten paradni konj vsake kulture, esenca narodova, ter tudi pokazatelj – kdo smo in kje smo. Kako zveni narodova duša.

Smo še vsaj malo kulturni in omikani, ali pa smo se že kdo ve kdaj predali razkulturjeni industriji zabave ter v prvi vrsti materialističnim pehanjem za vse več otipljivih dobrin, pri tem pa pozabili na smisel in glavne vrednote bivanja? Na klesanje samega sebe, na duhovno širjenje lastnih potencialov, ki se porajajo najprej na duhovnih ravneh kot vizije in ideje, ki nato oblikujejo tudi otipljive kulturne in tehnične dosežke? Narod, ki ne neguje svojega duhovnega in kulturnega prostora – ne daj Bože, da to celo prezira – je zapisan propadu. Slovenci že tako veljamo za precej hlapčevski narod in precej podložen drugim in tujim nacionalnim trendom ter trenutni modi, ki jo narekujejo drugi. Amerikanizaciji so se že pred desetletji prav na široko odprla vrata v naš prostor,

zato **slovenski jezik in beseda vse bolj in vse hitreje izginjata**, vsi govorijo predvsem angleško ali s številnimi anglo-popačenkami (kot OK, full ...). Tujce, ki nas obiščejo, ne naučimo niti pozdraviti po slovensko – raje se jih pozdravlja in jim odzdravlja v angleščini. **Prepeva pa se raje ameriške glasbene hite**. Tako je celo v šolah. **Z besedo umira tudi glasba oz. pesem**.

Čeprav veljamo za melanholičen in nenasilen narod, se to kaj hitro lahko spremeni. Še zlasti v časih, ko se ne ceni lastnega; v času vsesplošnega razkulturjenja, ki ga lahko opazimo na vseh področjih življenja, ter v časih skorajda totalnega razvrednotenja smiselnosti in ciljev življenja. Smiselnosti in vrednot, ki bi nas vzdrževale in ohranjale, praktično ni nikjer več, ali pa so opazne kot osamljen jezdec v dejanjih redkih posameznikov. Tiste redke etične vrednote, ki jih vsaj nekateri še iščejo, čeprav kot šivanko v kopici sena, jih varujejo in negujejo, pa večina zasmehuje. **Majhni narodi**, med katere sodimo tudi **Slovenci**, bi še mnogo bolj morali paziti na svoje korenine in dediščino. Brez močne kulture smo lahko tudi lahek plen različnih osvajalskih teženj. Tudi le trgovskih teženj (hja, trenutno še lastne vode nimamo več; podjetja, ki so jo stekleničila, smo prodali!).

Nek policaj je mojemu sinu nedavno rekel, da je **GLASBA V ŽIVO PREPOVEDANA – tudi zunaj** in torej izven zaprtih prostorov, kjer naj bi bila po mnenju medicinske stroke moč okuževanja večja. Glej, no, glej! Le čemu tako? **Zvočno in glasbeno izražanje bi moralo vedno in povsod biti človekova temeljna pravica, orodje samourejanja in blažilec trpljenja**. Glasba sama po sebi taka tudi je: osebna pravica in bit bivanja.

Med zvočna izražanja sodi tudi **krik, ki osvobaja zakrčeno telo in duha**. Glasba je zrcalo naših občutkov in razmišljanj, hkrati pa je tudi ventil in močno orodje stabiliziranja in (samo)urejanja. **Ko pojem, ne pljuvam! Le diham – kot vsi drugi. Če pa igram na neko glasbilo, tudi nikogar ne ogrožam**. Peti z masko se sicer res ne da. **A tudi tisti, ki poje, ne pljuva in ne puha iz sebe kot npr. nek razgret športnik**. Športniki v času epidemije zbolevalo v velikem številu. Verjetno tudi zaradi velike telesne onesnaženosti (mesa, alkohola, veliko škroba ...) in tudi zaradi številnih kemičnih dodatkov, ki naj bi jim prinesli večjo zmogljivost in vzdržljivost. Na kratek rok že mogoče, na dolg pa nikakor! Prej ko slej se bo njihov sistem zaradi prevelike onesnaženosti telesa zrušil, staranje pa bo prišlo prej. Oh, ja, še zlasti v 21. stoletju oz. v novem tisočletju novih možnosti – kultura in z njo glasba, dandanes nimata več enako pomembne vloge kot nekoč, ko so bili glasbeniki narodovi idoli in svojevrstni zdravilci duš. Ni več v veljavi glasbeno orodje osebnega razbremenjevanja ali skupinskega druženja (nekoč obrednega povezovanja), s katerim občestvo soniha, se povezuje in se uči sobivanja. **Idoli množic so dandanes postali zmagujoči športniki**. Privoščim jim sicer čim več zmag, a se mi zdi, da je trenutno že kar neokusno izjemno poveličevanje športne tekmovalnosti in zmagoslavja (nad drugimi!). **Idealiziranje in idoliziranje športnih dejavnosti in zmag** je danes tudi sprevrženo v zgolj nekakšno tarčo, v katero večina usmerja svoja in narodova nesrečna ter frustrirana čustva travmatičnega časa, ki potrebujejo razbremenitev ter razgrajevanje stresnih vsebin in blokad. Ljudje potrebujejo močno (divje?) odpiranje.

Po prvem valu coronavirusa so ljudje še peli na balkonih in vrtovih, po drugem valu nič več. So bili že preveč »ubiti« v sebi. **Profesionalni športniki** lahko sicer hodijo naokoli in iz treningov tudi v času po policijski uri (uf, kakšen zastrašujoč izraz!), vzpostavljeni v jeseni, **profesionalni glasbeniki pa še na vaje ne smejo**, kaj šele, da bi se po 21. uri lahko vračali domov. Toda tudi profesionalen glasbenik je po načinu dela dokaj podoben športniku. **Če ne trenira redno in tudi v soigri z drugimi, bo izgubil svojo prožnost in kvaliteto muziciranja**. Glasbenik mora ves čas dodelovati zvočne finese do ljudem težko predstavljenih podrobnosti. Če jih ne lošči, postane povprečen in slab. **Preslab. Na glasbila**

občutljive intoniranosti se zunaj (zaradi vlage in temperaturnih nihanj) zelo težko igra ali pa se sploh ne more. Zato je v času pandemijske krize **dobra glasba** za javnost (razen redkih izjem) skorajda povsem **utihnila**. Zelo slabo! **To imenitno zdravilo je torej izgubilo svojo priložnost, moč in vlogo**. Pred meseci mi je neka prodajalka rekla: »Zakaj pa vaš ansambel ne igra zunaj tako kot zabavnjaki? Zakaj pa hočete muzicirati samo v dvoranah?« Čemu le? Zato, ker nismo zabavnjaki s harmonikami in tubami. **Naše delo je drugačno, preveč natančno in subtilno**. Pri našem delu je negovanje glasbil zelo zahtevno in odvisno od temperaturnih razmer.

Zgodovina ve, da sta **kultura in glasba lahko zelo »nevarni«** – beri **PRODORNI**. Pred stoletji in tisočletji so se **celo vladarji bali duhovno širokih glasbenikov**, ki so v svoji **posvečeni in svečeniški vlogi morali OPOZARJATI NA NEPRAVILNOSTI**. Stari Kelti in Etruščani, verjetno pa tudi Slovani, so npr. **glasbenikom dodelili posebno vlogo in vrednost**. Vsak vladar je moral imeti v svoji službi **imenitne svečenike–glasbenike**, ki so brez dlake na jeziku **opozarjali na napake v družbi in pri vodenju** ter na izgubo pomembnih vrednot. Če se je nek glasbenik lotil opevati napake vladajočega glavarja, ki je nekaj seveda bil **izbran** in je lahko bil le **človek najširše (docela prebujene!) zavesti ter torej velike pameti, izbranec** med izbranci po duhovni in kulturni liniji, za povrhu pa pogosto še imeniten glasbenik, je ta **moral odstopiti**, če mu je, sicer v družbi visoko spoštovan, glasbenik pel o tem, **kje in kako ga vladar lomi**. Tudi tovrstna praksa se je ponekod ohranila vse do atomskega veka.

Glasbeniki preteklosti so bili vedno tudi svojevrstni svečeniki, zdravilci in duhovno-kulturni voditelji naroda. A to seveda nikakor ne velja za dandanašnje popularneže in zabavnjake. Na žalost se **iz zgodovine nismo veliko naučili**. Res je, časi so drugačni, a prav to izpraznjeno, nesmiselno in celo **neetično prepovedovanje prepevanja in glasbe** bi veljalo vzeti **pod drobnogled**. **Kako, kdaj vendar in čemu ter kje smo se izgubili** v poplavi navideznih otipljivih dobrin, ki to niso? **Kje smo zgrešili pot, da ogrožamo sebe, družino, druge, naš planet** in celo vesolje, po katerem kroži množica razbitin in ostankov naših satelitov?

Modrosti in uvidi planetarnih prednikov opozarjajo

MODROSTI IN IZROČILA PLANETARNIH PREDNIKOV različnih kultur in časov nas opozarjajo, da se velja zavedati ILUZORNOSTI, ki jo živimo. Življenje je dojemanje nešteti iluzij, ki jih imenujemo stvarnost. Je v prvi vrsti razumevanje vseh nesmislov in **napačnih ravnanj**, ki jih je treba **popraviti**. To zahteva Zemljina evolucija. **Življenje je potovanje iz utvar in navideznih prividov nazaj v pravo stvarnost – duha**, a jo napak imenujemo **iluzija**. A ta navideznost **oblikuje vse, tudi materialni svet**. Življenje je **potovanje V DUHOVNE SFERE VSEGA, ki nas delajo žive in človeka vredne**. Toda to na videz iluzorno ima dandanes večina za **iluzornost brez vrednosti**. **Za nesmisel**. Cenjeni **vidci in vedci ter preroki** preteklosti so že pred stoletji **napovedali popolno razvrednotenje starih (a pomembnih) znanj v našem času**. Očitno smo že globoko v tem času. A še vedno ne verjamemo.

Egipčanski modrec Hermes Trismegistos ali Trojno Veliki in tudi **Trikrat prerojeni** (živel je okoli **3.000 let pred našim štetjem**) je učil in pisal o **kozmičnih načelih življenja na Zemlji**, pa o tem, da bo prišel čas (**današnji čas?!**) povsem **napačnih ravnanj in razumevanj življenja** ter njegovih esenc; **ČAS POZABE VELIKIH ZNANJ**. Po petih stoletjih še vedno prepoznavni videc in prerok **Nostradamus**, ki je že v **16. stoletju** (navkljub **grožnjam cerkvene inkvizicije**) **napovedal naš čas** vsesplošno sprejetega **laganja, zavistnega ravnanja in različnih sprevrženost in grabežljivosti**, je

pred 500 leti napovedal tudi **pohod nezaustavljivega virusa**. Oh, ti preroki. Naj le zamahnemo z roko, češ – čenče, ali pa se le malce zaustavimo in zamislimo nad njihovimi **uvidi**. Vidci in vedci – **vidovine in vedovine** po staroslovensko – **so živeli v vseh časih** in v vseh zgodovinskih obdobjih. **So dragulji**, ki jih je **z nečimrnostjo in nerazumevanjem ter blatenjem** treba **oropati** in skriti pred očmi javnosti, saj **ogrožajo vsesplošno sprejeto povprečno misel, številne oblastiteljske in religiozne neresnične teorije** in trditve. Saj res, povprečen **človek ozke zavesti zlepa vendar ne bo priznal spoznanj in videnj tistih, ki so širše zavesti in zmorejo videti globlje in širše** – tako prostorsko kot časovno. Raje se jim posmehuje in jih pobija. Najimnitnejše umove širokega duha so vse od sprejetja krščanske vere v starem Rimu (4. stoletje) **zažigali na grmadah inkvizicije**. **Izjemne ljudi** so označili za hudičeve **heretike in nevarne družbi**. **Kaj res?** Prej obratno. Žalostno pa je, da **navada preganjanja izjemnih ljudi** še kar traja, še zlasti **žensk, ki že 1500 let veljajo za like zla**. Za hudobne **čarovnice**, ki jih je treba **čimprej uničiti**.

Svet se v tej epidemiji 2020 zelo očitno in mnogo jasneje **deli na dve polovici**. Na povsem različno misleče in torej na dve docela različni skupini, ki **svet vidita različno**. Svet se deli **na dve skrajnosti**. **Na polovico, ki so ji duhovne sfere** in tudi odrekanje še **kako blizu** ter nadvse pomembne, pa na tisto polovico, ki ji je **pomemben predvsem zaslužek in dobičkonosen posel** ter želi posedovati vse več materialnih dobrin, čezmerno **uživanje** pa pri njih prednjači. **Življenjske dobrine so postale ovire in vzvodi uničevanja** na vseh ravneh in področjih življenja ter v **vseh deželah našega planeta**. Med obema različno usmerjenima skupinama se odvija **tih** ali pa tudi **glasen boj**. Vendar **duhovno in kulturno usmerjena** človeška srenja edina lahko **omogoči preživetje**, **materialistična** pa prinaša le vsesplošno **uničenje, razčlovečenje in razvrednotenje** ter **uničevanje** tako naravnih virov kot življenjskih vrednot in kvalitete življenja. Prav slednje človeštvo **peha v siromaštvo vseh vrst**. V **pomanjkanje** potrebnega za življenje, v **duhovno in kulturno siromaštvo** in v bolehanje. Celotna **farmacevtska industrija poskuša s svojimi artikli iztržiti čim več**. Vse več. Zato je treba objavljati **vidne in TV reklame za zdravila**, kar se zdi precej neokusno in neetično. **Kaj vse se bo še dogodilo v prihodnje?**

Res vse ožja je naša kletka z velikim pomanjkanjem, pozabo in vsesplošno izgubo tistih gibal, ki nas delajo **posebne kot vrsto? Nekakšna digitalna oblika ne-bivanja?**

Na planetu se trenutno odvijajo številne **nesmiselne bitke in vojne, ker je človek** v pehanju za številnimi potrebnimi in nepotrebnimi dobrinami **izgubil kompas in smisel življenja**. Ne ve več, kaj in kje je njegova ciljna črta. **Gibati bi se moral proti višjemu in širšemu, proti duhovno zrelejšemu in kulturno bogatejšemu**; k tistemu, kar **osrečuje** ljudi in druga živa bitja, hkrati pa ohranja naš planet zdrav in nepoškodovan. Moral bi še vedno znati **živeti sočutno in ljubeznivo, a ne zna več!** O, kako daleč je še večina, pa kako daleč od bitnega!

Bolečina in trpljenje širita obzorja duha in ravnanja ter upiranje nesmiselom

Zdi se, da svetovna pandemija ni le zdravstvena kriza, temveč tudi svojevrstna revolucija, ki zahteva evolucijo – spremembe na vseh področjih, če človeštvo ne želi ugonobiti samega sebe in planeta, njegove narave in njegovih življenjskih virov. Ljudje smo malce čudna bitja. Običajno moramo **pasti povsem na dno, v globoke krize, na preživetvene robove, da bi končno doumeli, kaj delamo narobe** in kaj bi vendar bilo dobro **spremeniti**. V krizah razširimo zavedanje, **z novimi (višjimi, širšimi) duhovnimi odtenki pa obogatimo prav vse. Z večjim sočutjem nenadoma zmoremo**

pregnati lastno brezčutje. Ko zaznamo na sebi bolečino težav in brezčutja, se pričnemo obračati v sočutnejša in ljubeznivejša ravnanja. Tako to gre. Zato obstaja upanje, da nas bo trenutna pandemija spreobrnila, streznila in obrnila v pravo smer. V življenja vredno.

Seveda pa to **ne pomeni, da se povsem strinjamo z vsemi trenutnimi in tudi nesmiselnimi ukrepi, ki nas vse uničujejo** – kot npr. tisti, da zaradi karantene tehnične robe ni mogoče kupiti v trgovinah. **Evolucijski procesi** vedno potekajo skozi (navidezne?) spore in bitke raznih vrst, ki pa so pravzaprav le **vzvodi** za globlje premisleke in potrebno spreminjanje. **Pozabili smo sicer »tenko poslušati«**, kot bi rekli pred nami živeči. **Mlade V ŠOLSKEM SISTEMU**, natrpanem z vse večjimi količinami **neživljenjskih podatkov, kar jim krati svobodo in otežuje duhovno zorenje** ter jih odvrča od ponotranjenih **iskanj** svojih zmožnosti in življenjskih poti, **nihče ni naučil razumeti zakonitosti življenja**. Sicer pa: le kako bi kdo lahko kaj takega storil v šolskih sistemih, saj jih še **učitelji in profesorji** ne poznajo. Nihče torej otrok in mladostnikov ni naučil **poslušati – ne sebe, ne drugih, ne povsem drugačnih niti drugačnega**, kaj šele utripanja narave. Potem pa se čudimo, da so postali **čustveni invalidi in nasilneži**. Na žalost bodo še zlasti **otroci in mladostniki** zaradi trenutnega **kratenja naravnih pravic po gibanju, druženju, samoizražanju** – in to brez **mask**, ki se zdijo kot nagobčniki, ki želijo vse, **kar se da, utišati** v njihovi izraznosti ter **onemogočajo tudi terapevtsko prepevanje – do konca svojega življenja čutili posledice trenutnih časov in kriz**, v katerih je **obilo rušilnih napačnih zapovedi in ravnanj** (in bolj zaradi reševanja bolnišničnih kapacitet). **Strahovi za življenje in preživetje bodo ostali trajno odtisnjeni v njihovih dušah**, v kolikor ne bodo posegli po kakšni učinkoviti **tehnik** za **čustveno-miselno razbremenjevanje; samo pogovor o težavah bo mnogo premalo!** Kratenje osebne svobode sodi namreč v **težko mučenje**. Izmučeni pa, ko imajo vsega dovolj, se običajno **uprejo** – tako ali drugače. **Tak upor bo naraven in nagonski**. Namesto da upornike, še zlasti mlade, brezčutno črtimo, kot da so **predmeti in veliki kriminalci**, bi jim veljalo predvsem **prisluhnti, čemu je tako!** Tudi **natrpanost učnih vsebin** v šolskih programih v času kriz lahko napravi **nepopravljivo škodo**. Vsi – tudi odrasli in otroci ter mladi – bi zaradi vse pogostejših depresivnih stanj morali imeti **vsak dan dovolj časa za sproščanje samega sebe. Pa tudi za igro ter bivanje v naravi. Narava namreč utripa v harmoniji**. Ko smo v njenih rokah, se **uglašujemo z njenimi sozvočji in se preurejamo. Postanemo dobro zveneči ali uglašeni**.

Je že res, da nagonsko upiranje ne opravičuje nasilnih dejanj, vendar so dokaj jasno **zrcalo dogajanj v človeških dušah in v družbi. So ogledalo vsesplošnega razkulturjenja, razduhovljenja, natrpanosti z vsem mogočim, samo z urejajočimi esencami življenja premalo** ali pa sploh ne. Kljub temu mislim, da se **tehtnica z dobrinami in etičnostjo** tistih, ki se poglobljajo v duhovne sfere življenja, vse bolj »nevarno« **preveša na tisto stran, ki bi lahko s pomočjo pronicljivega duha zmogla vzpostaviti boljše in življenja zares vredno. Lahko se prevesi v mir in blagostanje ter zdravje, kar je naravna in osebna pravica vseh.**



December 2020